



Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

LODEN KOGELS

N° 2711



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LODEN KOGELS

HOOFDSTUK I.

DE GOOCHELAAR

Het was omstreeks half acht in de avond, en bijzonder druk in de City van Londen, vooral in de buurt van Piccadilly, waar de vele grote schouwburgen en teaters zich bevinden.

Het was het uur, waarop de schouwburgbezoekers zich naar deze gelegenheden begeven, te voet, per taxi, met een bus, en zeer veel met hun eigen wagen.

Bij het grote Hypodrome-teater waren al heel wat auto's komen voorrij-

den, want die avond zou er 'n première zijn, waarin een pas ontdekte danseres zou optreden, ditmaal 'n jonge Russin, nauwelijks zestien jaar oud, over wie men elkaar allerlei enthousiaste verhalen deed, en van wie overal in boekwinkels, sigarenwinkels en elders allerlei foto's te zien waren.

Zij was een beroemde schoonheid, ondanks haar jeugd.

Olga Stygowitsj was al met groot succes in de Franse hoofdstad opge-

trede, en dat had er wel toe bijgedragen, dat de reusachtige zaal in het Hypodrome-teater al dagen van tevoren was uitverkocht.

De bezoekers kwamen al vroeg opdagen en een kwartier voor het begin was de zaal tot aan de laatste plaats toe bezet.

Het was echter al over half negen, en de voorstelling was al begonnen met het optreden van een Spaanse soubrette, toen de deur van een van de loges recht tegenover het toneel opening en er twee heren binnenkwamen, die de beide stoelen op de eerste rij, gingen innemen.

De een was een man van ongeveer veertig jaar, slank, rijzig en gespierd, met een gladgeschoren gezicht, waarvan de trekken een ontembare wilskracht verrieden, doordringende staalgrijze ogen, die de mensen tot op de bodem van de ziel schenen te kunnen pellen, bijzonder scherp getekende wenkbrauwen en glanzend haar, dat aan de slapen iets begon te grijzen.

Zijn metgezel was veel jonger, kleiner, met een lachend, rond gezicht en levendige blauwe ogen.

Beiden waren in rok, en een van de kleermakers van Londen scheen het voorrecht te hebben, deze twee krachtige en goedgebouwde mannen te mogen kleden.

In sommige loges, waar men de twee mannen had zien binnenkomen, werden de hoofden fluisterend bijeengestoken, en menig fijn gevormd mondje prevelde een naam :

— Lord William Aberdeen.

Inderdaad was het de bekende Londense filantroop, de man, die, tenminste wanneer men zijn benijders geloven mocht, over ontelbare miljoenen beschikte, ofschoon niemand dat met bepaalde bewijzen kon staven, die daar met zijn sekretaris Charles Brand, in de loge was verschenen, die hij telkens voor een heel jaar huurde.

En dit gebeurde niet omdat Lord William Aberdeen zo'n groot liefhebber was van het variété-teater, ofschoon hij volmondig toegaf, dat er

onder de variété-artiesten ware kunstenaars scholen, maar wel omdat vooral het Hypodrome-teater, dat op de duurderre rangen door de hoogste standen bezocht werd, gelegenheid bood er materiaal te verzamelen, om de rijkdommen, die hij al bezat, nog aanmerkelijk te vergroten.

Dit mag enigszins vreemd klinken, en toch was het niets anders dan de waarheid.

Want de man, die zich onder het mom van Lord William Aberdeen verborg, was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Aventurier.

Al jaren had de stoutmoedige Brit zijn praktijken uitgeoefend, links en rechts zijn strikken gezet, en in de loop der jaren een reusachtige buit verzameld, een buit, die alleen zijn trouwe vriend Brand ongeveer kon schatten.

Want deze hield van alles wat Raffles van de kapitaalkrachtigen, van de weekeraars en spelers, van boeven en geldschietters wist te stelen, heel nauwkeurig bij, en hij zou het onmogelijk beter hebben kunnen doen, als Raffles directeur ware geweest van een bloeiende fabriek.

Op de hele wereld waren misschien geen drie mensen, die op de hoogte waren van het feit, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon waren en Scotland Yard zou het gewoon niet hebben willen geloven.

Toch zat de veelgezochte man daar, geen tien passen van de hoofdinspekteur van politie, Baxter, die een diepe bulging voor hem had gemaakt, maar zichzelf eerder voor stapelgek zou hebben uitgemaakt, dan aan te nemen, dat de man, die hij al enige jaren hardnekkig, maar vergeefs achtervolgde.

En hij zat daar zo rustig, alsof zijn leven geen aaneenschakeling was van spannende, gevaarlijke avonturen, waarbij dikwijls zijn leven op het spel stond, en waarin hij strijd had geleverd tegen de meest beruchte bandieten van New York en Parijs, en zijn diefstallen had gepleegd zowel in Am-

sterdam als in Madrid.

Dit was mogelijk omdat Raffles in de volle betekenis van het woord « een man van het ogenblik » was.

Nooit hield zijn scherpe geest zich bezig met andere dingen, dan waartoe hij zich juist bepaald had, nooit brak hij zich nodeloos het hoofd over dingen van de toekomst, noch kon hem het verleden, hoe kort ook geleden, en alleen voor zover het hem zelf betrof, ook maar iets interesseren.

En zo kon hij hier dan ook volkomen rustig zitten, door maar twee lozes gescheiden van zijn doodsvijand Baxter, die zeker geen sekonde zou aarzelen hem direkt te arresteren, wanneer men hem meer de bewijzen wist te leveren dat die onberispelijk geklede man met zijn scherp gesneden gezicht zijn langgezochte tegenstander was.

Raffles en Brand hadden dus plaats genomen; de eerste had zijn kijker te voorschijn gehaald, en Brand kocht 'n programma van de ouvreuse, die achter hen was binnengekomen.

Raffles staarde een ogenblik tamelijk onverschillig naar de corpulente Spaanse soubrette, met haar slanke armen, en in haar rokje van pailletten, die net haar hoogste noten uitgilde, en leunde toen in zijn stoel achterover.

— Wat, kijk je naar die zangeres? informeerde Brand. Vindt je haar zo bijzonder goed?

— Dat niet. Ik verbaas mij over haar uithoudingsvermogen, gaf Raffles ten antwoord. Het zingen kost haar blijkbaar tamelijk veel inspanning en toch geeft zij het niet op, en begint telkens een nieuw couplet. Ik houd van die energieke naturen. *Après*, zijn we niet veel te vroeg?

— Hoe zo te vroeg?

— Wel, ik lees hier in het programma dat Olga Stygowitsj, voor wie wij eigenlijk komen, pas als nummer 5 vermeld staat. Wij krijgen eerst nog een paar trapezewerkers, een dame met gedresseerde honden, en een goochelaar. Ik vind dat dit wel wat veel van het goede is.

— Misschien valt het wel mee, ant-

woordde Brand. Het Hypodrome-teater heeft meestal goede nummers.

— Dan is het bij de keuze van deze schreeuwerige dame toch zeker van dat beginsel afgeweken, antwoordde Raffles. Goede hemel, ik vrees, dat zij seffens uit elkaar springt. Zij heeft al driemaal net op het nippertje de hoge E kunnen halen, maar ik ben bang, dat het haar voor de vierde keer niet zal lukken. Ik geloof, dat zij er te dik voor is.

— Edward, je bent onuitstaanbaar, fluisterde Brand lachend. Ik vind haar stem lang niet kwaad voor een eerste nummer. Het is je natuurlijk ook wel bekend, dat men, om het programma te openen, altijd het minste nummer uitzoekt.

Op dit ogenblik haalde de Spaanse zangeres met inspanning van alle krachten voor de vierde keer haar hoge E, waarbij de aderen op haar ronde hals zwollen, en verdween toen met kleine trippelpasjes, buigend en kushandjes werpend, tussen de coulissen.

— Bravo! bromde Raffles. Er zit sport in die vrouw. Zij deed het voor de vierde keer nog eens. En wat zal er van haar terecht komen als zij die E niet meer kan halen, als zij nog dikker wordt, of als haar stem schraal en dun wordt, door het voortdurend zingen in een met tabaksrook gevulde ruimte?

— Ja, dat lot zal erg genoeg zijn, zei Brand zacht.

Terwijl de beide vrienden spraken, was het scherm al weer opgegaan en er verscheen 'n drietal trapezewerkers, 'n slank gebouwd man, 'n mooi, jong meisje, beiden in paars tricot gekleed, en een soort August de Domme, die de meest halsbrekende toeren uithaalden.

Raffles, die 'n kenner was, daar hij zelf uitblonk in bijna alle takken van sport, bewonderde de lenige, sierlijke bewegingen van de acrobaten, en bleef niet achter met z'n goedkeurend handgeklap, toen de rekwerkers hun nummer beëindigd hadden.

Deze dankten glimlachend en met stralende ogen voor het applaus, en trokken zich buigend terug.

— Zij zijn gelukkig, zoals je ziet, zei Raffles zacht. Misschien is het over tien jaar al heel anders, maar wat doet hun dat? Op het ogenblik genieten zij van het leven. Wat komt er nu?

— De dame met de hondjes.

Het scherm was al opnieuw opgegaan, en een overdreven glimlachende dame in een kort roodziiden rokje, rode kousen en een roodfluwelen hesje gekleed, huppelde het toneel op, en maakte een begin met haar vertoning. De honden deden wat een gedresseerde hond al zo doen kan; zij sprongen door hoepels, liepen op kleine tonnen, deden een dansje, apporteerden, en waren dolblij, toen het gedaan was, en zij voor die avond althans vrij waren.

— Wat nu? vroeg Raffles, die een geeuw achter zijn hand verborg.

— De goochelaar, monsieur Bernadetti! antwoordde Brand.

— Nu, een goede goochelaar is altijd zijn geld waard, al zou ik je precies kunnen zeggen, hoe dat alles in zijn werk gaat.

Het scherm ging omhoog, het orkest zette een zacht gespeelde wals in, en monsieur Bernadetti kwam op.

Hij was zeker niet jong meer, hij droeg blijkbaar een pruik, die niet al te goed paste en met grote zorg had hij zijn gezicht geschminkt, hetgeen echter niet belette, dat men daarop duidelijk de rimpels kon ontdekken en geen schmink ter wereld kon de doffe glans van de ogen verbergen.

De goochelaar was vergezeld door 'n jongen van een jaar of twaalf, met 'n fijn, bleek gezicht, en in zwart fluweel gekleed, met 'n korte broek, lakschoenen en een brede, kanten kraag.

Eigenlijk was de jongen al te oud voor zo'n kinderachtig pakje, want hij groeide al behoorlijk uit het costuum, waarvan de mouwen hem al te kort waren geworden.

De taak van de jongen scheen te zijn, de goochelaar verschillende voorwerpen aan te geven, maar hij moest tevens verdwijnen en weer verschijnen in een van die kisten met een klep in de bodem, wat steeds de verbazing van 't

publiek opwekt, dat maar niet kan begripen, hoe dit allemaal maar zo kan.

Veel nieuws vertoonde de goochelaar niet, maar wat hij deed, dat deed hij goed. Hij goochelde kanaries in kleine kooities, en niemand begreep waar die kooien plotseling vandaan kwamen, en een onderdeel van een sekonde later waren kooi en vogel weer verdwenen.

Hij wist uit een hoge hoed glazen water, kleine witte muizen, geldstukken en een bos bloemen te voorschijn te toveren; hij haalde uit het binneste van een ei een Engelse, een Franse en een Amerikaanse vlag; hij goochelde heel verdienstelijk met speelkaarten en sprak daarbij, in tamelijk slecht Engels, enigszins hees, en nu en dan plotseling ophoudend alsof hij de draad kwijt was.

De jongen deed zijn werk automatisch, met een stereotiepe glimlach op zijn gezicht, en wanneer hij niets te doen had, stond hij in een hoek van het toneel op de achtergrond, met de handen op de rug gevouwen, en keek dromerig voor zich uit.

Plotseling werd de aandacht van Raffles en Brand een ogenblik afgeleid.

Een heer, die schuin achter hen had gezeten, sprong haastig op, stamelde een gefluisterd « pardon » en verliet de loge, waarbij hij in zijn haast een paar keer tegen de treden van de trap stootte, waarop de zes stoelen geplaatst waren.

Brand had onwillekeurig even omgekeken, waarbij zijn oog op iets glinsterends viel, dat op de grond lag. Hij bukte zich en raapte een mooie, gouden manchetknoop op van het wijnrode tapijt, waarmee de vloer van de loge bekleed was.

Een ogenblik dacht hij er over, de heetgebakerde heer achterna te lopen, maar hij bedacht dat deze wel direkt zou terugkomen, en dat hij hem dan de knoop zou kunnen overhandigen. Hij liet het voorwerp daarom in zijn zak glijden en richtte zijn aandacht weer tot het toneel.

Daar begon de goochelaar juist aan

zijn laatste toer.

Hij had een ouderwets voorlaadpistool gegrepen en de jongen was van 't toneel gekomen, het trapje afgelopen, dat over de orkestbak liep en had aan het publiek een loden kogel laten zien, waarmee het pistool geladen zou worden.

Vervolgens beklom hij het trapje weer, gaf de kogel aan de goochelaar, die hem in de hoogte hield, om hem nogmaals te laten zien.

Hij had intussen het pistool met kruit geladen, liet nu de kogel in de loop glijden, stampte hem vast met de laadstok, deed een prop papier in de loop en ging met het wapen in de hand in de voorste hoek van het toneel, bij het voetlicht staan.

De jongen was in de tegenoverliggende hoek gaan staan, de goochelaar richtte het wapen op het hoofd van de jongen en haalde de trekker over.

Het schot ging af, een vuurstraal spoot uit de loop van het pistool, de jongen kwam naar voren, stak de vingers in de mond, en haalde er de loden kogel uit.

De goochelaar boog, een luid applaus volgde, het scherm viel.

Raffles echter applaudisseerde niet en zei toen het doek gezakt was :

— Die oude man goochelt goed, maar die laatste toer is heel gevaarlijk. Zou hijzelf niet weten, dat daar al eens 'n vreselijk ongeluk mee gebeurd is, toen een goochelaar door een noodlottige onhandigheid zijn eigen vrouw doodschoot ? Ik houd niet van die toeren.

— Zou, die jongen zijn zoon zijn ? vroeg Brand.

— Het is mogelijk, antwoordde Raffles. Maar dan is de man heel laat vader geworden, want ik schat hem op minstens zeventig jaar.

— Nu, nu, zo oud is hij zeker niet, antwoordde Brand lachend. Ik geloof eerder, dat de arme kerel zich niet al te gezond gevoelde.

Raffles wilde weer iets zeggen, toen opnieuw het doek opging.

Het toneel, waarvan de achterwand nu bespannen was met grijsgroen doek, bleef een ogenblik leeg, en was half duister en toen kwam Olga Stygowitsj te voorschijn...

HOOFDSTUK II.

KLATERGOUD

Het bleek de beide vrienden al spoedig dat de verhalen niet te veel hadden gezegd over de jeugdige danseres. Zij was niet alleen bijzonder knap, zij danste niet alleen voortreffelijk, maar zij gaf als het ware vorm aan de muziek. Men zag de slanke leden en hun prachtige bewegingen, zoals men die pleegt toe te schrijven aan de vrouwen van het oude Griekenland, die de beroemde beeldhouwers, die een Praxi-

teles als model dienden.

Een storm van applaus brak dan ook los, toen de jonge Russin na een verrukkelijke dans op muziek van Chopin, het toneel weer verliet.

Zij moest deze laatste dans biseren, en toen pas liet het opgetogen publiek haar gaan.

Het jonge meisje dankte met een zwak glimlachje voor de hulde aan haar schoonheid en haar kunst ge-

bracht, waarna het scherm zakte.

En toen het weer rees buitelden twee Amerikaanse knock-abouts het toneel op : een schriller tegenstelling was nauwelijks denkbaar.

Raffles wilde opstaan om te vertrekken, toen Brand hem tegen hield met de woorden :

— Wacht nog even tot de pauze begint, Edward ! De heer, die daar net de loge verliet, heeft een van zijn manchetknopen verloren en ik wil hem het ding teruggeven, het is van goud.

— Mij best, zei Raffles schouderophalend. Ik houd anders niet bepaald veel van dit soort grappigheden, die mij nu hier vertoond worden. Ik denk dat het aan mijn gestel ligt, maar de humor ervan ontgaat mij.

Intussen brak de pauze aan en de heer die zijn manchetknoop had verloren was nog altijd niet teruggekomen.

Raffles was al opgestaan en zei ietwat ongeduldig :

— Geef die knoop maar hier, dan zal ik hem wel aan de portier geven of anders aan de ouvreuse, die onze man misschien kent.

Brand stak zijn hand in zijn zak, haalde er de gouden knoop uit en gaf hem aan Raffles, die er een vluchtige blik op wierp en toen de knoop in zijn vestzak stak.

Daar Raffles blijkbaar niet van plan was nog langer te blijven, nu zij het doel van hun komst gezien hadden, gingen de beide vrienden hun goed uit de vestiaire halen en zochten toen naar de ouvreuse.

Deze scheen het echter verbazend druk te hebben, want zij was nergens te bespeuren.

— Nu, dan zullen wij wel even naar de artiesten-ingang lopen en de knoop aan

de portier geven. Dan moet die maar zorgen, dat de eigenaar hem terug krijgt ; er zit misschien een goede fool voor hem aan, zei Raffles.

De beide mannen hadden hun jassen aangetrokken en daalden langs de brede, marmeren trap naar de vestibule af.

Even later stonden zij op straat.

Op enige afstand stond de grote, blauwe limousine van Raffles te wachten ; achter het stuur zat een reusachtig gebouwde man, James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die meer en beter was dan een eenvoudig bediende, want hij had zijn leven te danken aan de Gentleman-Aventurier en meegedaan aan tal van zijn gevaarlijkste avonturen.

De beide vrienden liepen om het gebouw heen, sloegen een zijstraat in en bereikten zodoende de artiesten-ingang.

Zij wilden deze juist opentrekken, toen zij van binnen al geopend werd en de goochelaar Bernadetti verscheen, in gezelschap van de jongen, die hem bij zijn toeren behulpzaam was.

Nu pas, in het licht van de lantaarn, die recht tegenover de artiesten-ingang stond, kon men zien hoe oud de variété-artiest eigenlijk wel was. Nu hij zijn zwarte pruik niet droeg, zag men het sluike, bijna witte haar, en nu zijn gezicht niet meer bedekt was met een dikke laag schmink, traden de groeven en rimpels duidelijk te voorschijn.

Hij liep nu ook meer gebogen en leunde zwaar op de schouder van de jongen, die hem vol bezorgdheid zachte woordjes toefluisterde.

Bernadetti slaakte een zwakke kreet, wankelde, zocht met zijn vrije hand steun tegen de muur en gleed daarna

op de straatstenen neer, ofschoon de knaap vergeefs probeerde hem overeind te houden.

— Vader! riep de jongen verschrikt uit. Wat is er toch met u?

Onmiddellijk waren Raffles en Brand bij de oude man, die zij opbeurden en in het gezicht keken. Hij was erg bleek en zijn ogen waren maar half geopend. Hij was echter niet bewusteloos, maar glimlachte flauwtjes tegen Raffles en Brand, alsof hij hen wilde bedanken.

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer, ik was een beetje duizelig! mompelde hij. Ik dank u dat u zo vriendelijk was, mij te helpen.

— Maar u kunt in die toestand toch onmogelijk verder gaan. U bent nog niet helemaal bijgekomen. Dat mogen wij niet toelaten. Logeert u ver hier vandaan?

— In de Temple-Street, mijnheer, in het Hotel « De Rode Haan ».

— Maar dat is nog minstens een half uur lopen hier vandaan, riep Brand uit. U bent zeker niet in staat om die afstand lopend af te leggen.

— Ik kan een bus nemen, mijnheer, hernam de goochelaar.

— Neem dan in ieder geval een auto, drong Raffles aan. Wij zullen er een voor u halen.

Maar Bernadetti hield hem met een haastig gebaar terug en zei verschrikt:

— Geen auto, mijnheer, geen auto. De zaak is, och waarom zou ik er een geheim van maken? Ik kan geen auto betalen.

Raffles en Brand wisselden een verwonderde blik met elkaar.

Alle artiesten, die het voorrecht hadden, in het Hypodrome-teater op te treden, werden meestal heel goed betaald en Raffles begreep dus niet, waar-

om deze man, die blijkbaar zwak en ziek was, geen taxiritje van tien minuten kon betalen, dat zeker nauwelijks een paar shilling zou kosten.

Hij wachtte zich echter wel hierover een opmerking te maken en zei na enig beraad:

— Ik kan werkelijk niet toestaan, mijnheer Bernadetti, dat u te voet die weg aflegt. Ik ben in zekere zin ook arts en ik zie aan uw hele uiterlijk, dat u het niet zult uithouden. En daarom zult u mij wel toestaan, u met mijn auto even naar uw hotel te brengen. Het ligt op mijn weg en u hoeft mij er echt niet voor te bedanken.

— Maar ik mag dat werkelijk niet van u vergen, mijnheer, riep Bernadetti uit. Het was maar een voorbijgaande aanval, ik voel mij werkelijk al wat beter.

— Daar weet u niets van. Kom, mijnheer Bernadetti, twintig passen verder wacht mijn auto.

En zonder verdere plichtplegingen nam Raffles de goochelaar onder de arm en voerde hem de zijstraat uit, terwijl Brand met de jongen volgde.

Zodra de wagen in beweging was, begon Raffles:

— Vertel mij eens, mijnheer Bernadetti, hebt u wel eens meer last van die duizelingen?

— De laatste tijd word ik er wel meer door geplaagd, ik word oud. Het reizen en trekken oefent zijn invloed op mij uit.

— Misschien stel ik 'n dwaze vraag, maar is het niet mogelijk eens wat rust te nemen? vroeg Raffles, met een blik vol medelijden op het bleke, gerimpelde gezicht.

— Dat is onmogelijk, mijnheer, antwoordde de goochelaar op korte toon.

Ik kan geen rust nemen. Ik moet doorwerken. En ik moet dankbaar zijn, dat men mij nog laat werken. Over een paar jaren zal niemand meer iets van mij willen weten, al geloof ik te mogen zeggen, dat ik mijn vak versta. Men houdt niet van zulke oude kerels op de planken. De directeur van het Hypodrome is een oude vriend van mij en daaraan heb ik het misschien te danken, dat hij mij nog heeft laten optreden. Maar als deze 14 dagen om zijn, dan zult u mij weer terugvinden in gelegenheden van de derde rang, niet hier in Londen echter, daar ik dan onmogelijk nog ooit in het Hypodrome zou kunnen optreden, maar in de provincie en in het buitenland. Gelukkig heb ik tot dusverre steeds aansluiting gehad, zoals wij artiesten dat noemen, maar hoelang zal dit nog duren? Ik weet het niet en ik ril bij de gedachte, dat ik niet meer in staat zou zijn om op te treden, voordat ik... voordat ik...

Hij voltooide de zin niet, maar begroef voor een ogenblik het gezicht in de handen en slaakte een diepe zucht.

Toen hij zijn blikken op de jongen richtte, die voor hem zat, kwam er een uitdrukking van verdriet, maar tevens van oneindige liefde in zijn oude ogen.

— Voor hoelang hebt u contracten, als ik vragen mag? vroeg Raffles bedaard.

— Nog voor een half jaar, mijnheer. Het Hypodrome betaalt mij tamelijk goed, maar ik verzeker u dat ik het geld nodig heb. En daarom kan er bij mij geen sprake zijn van rust.

— En toch zeg ik u, dat gij er verkeerdt aan doet u niet in acht te nemen, hernam Raffles op ernstige toon. Dat voortdurende reizen in tochtige coupé's en het verblijf op een even tochtig to-

neel, na uit de veel te warme kleedkamer te zijn gekomen, het is niet goed voor u.

— Ik weet het, mijnheer, ik weet het, maar ik moet! Het is mijn plicht om te werken, ik mag nog niet rusten.

De oude man had dit met zo'n beslisterheid gezegd, dat het de verbazing van Raffles gaande maakte.

Het werd hem duidelijk, dat er een hele dringende reden moest bestaan, die de oude man dwong, ondanks zijn ouderdom, zijn vermoeiende leven voort te zetten.

Op dit ogenblik had de auto echter het opgegeven adres bereikt, en Henderson opende het portier.

Bernadetti wendde zich tot Raffles, stak hem 'n bevende hand toe, en zei:

— Ik dank u hartelijk, mijnheer, voor uw vriendelijkheid. Mag ik weten wie mij die dienst bewezen heeft?

— Die dienst is te gering om u daarvoor mijn naam te noemen, beste heer Bernadetti. Maar als u er op staat om die te weten, ik ben Lord William Aberdeen, en deze heer is mijn sekretaris, Brand.

— Ook ik dank u, mylord, klonk de zachte stem van de jongen, terwijl hij zijn zachte ogen dankbaar op het gezicht van de Grote Onbekende vestigde. Ik zal uw naam nooit vergeten.

— Kom, mijn jongen, het had toch volstrekt niets te betekenen, riep Raffles lachend uit en daarop hielp hij de oude man uitstappen, die, door de jongen gesteund, het kleine, onaanzienlijke hotel binnenging.

Raffles keek hen beiden een ogenblik door het geopende portier na, en zei toen tot Henderson, die nog altijd met de kruk in zijn hand stond:

— Breng ons naar huis, James.

Het portier klapte dicht. Henderson kroop achter het stuur en de grote wagen rolde weg.

Raffles had zich in de kussens laten vallen en zei op peinzende toon :

— Alweer een voorbeeld, Charles, hoe al dat goud van het artiestenleven in vele gevallen niets dan klatergoud is. Ik schat die Bernadetti, laten wij voorlopig aannemen, dat dit zijn ware naam is, op ongeveer 70 jaar en ik zou wel eens willen weten, of het is zoals het behoort, dat die grijsaard nu nog moet werken.

— Er is één ding, dat ik niet al te best begrijp, Edward. Die man is naar alle waarschijnlijkheid al tientallen jaren in het vak en in zijn bloeitijd werd hij natuurlijk heel goed betaald. Hoe komt het dan, dat hij niet genoeg heeft weten over te sparen, om nu een rustige oude dag te kunnen beleven ?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Om te beginnen letten kunstenaars, zoals ik net al opmerkte, niet op de dag van morgen en een goochelaar rekent zich natuurlijk wel degelijk onder de artiesten. Maar ik geloof niet, dat dit bij hem opgaat, er moet een andere reden zijn, dat deze man nu nog werkt op een leeftijd, waarop een gemeente-arbeider al lang van zijn rust geniet, zonder al te grote zorg voor de rest van zijn levensdagen. Je hebt gehoord, dat hij zelfs geen paar dagen rust wilde nemen, uit vrees dat hem dit geld zou kosten. Wat voor oorzaak hier achter moet worden gezocht, weet ik niet.

De volgende avond zaten Raffles en Brand weer in het Hypodrome-teater.

Ditmaal waren zij tamelijk laat gekomen, om ongeveer negen uur, en zij

zaten niet in de zaal, maar stonden achter de coulissen.

Raffles was goed bekend met de directeur en het kostte hem steeds weinig moeite, toegang tot het toneel te krijgen.

Deze keer was hij gekomen, om enige woorden te wisselen met Olga Stygowitsj, die zijn grote belangstelling had opgewekt.

Hij trof de jonge Russische in haar kleedkamer, juist toen zij zich wilde gaan verkleden en kon een paar woorden met haar wisselen, zowel als met haar impresario, eveneens een Rus, 'n man met een lange, witte baard, die er uitzag als een patriarch en kreeg van de jonge danseres de toezegging, dat zij zou dansen op een liefdadigheidssoirée, die Raffles zich had voorgenoemen te geven ten bate van het Grote Kinderziekenhuis in Houndsditch.

De beide vrienden bleven achter de coulissen nog even heen en weer lopen, tot het nummer van monsieur Bernadetti begon.

Het was een herhaling van de voorstelling van de vorige avond, maar met zijn scherpe blik merkte Raffles al gauw op, dat de oude man lang niet in orde was en veel beter had gedaan, die dag niet uit bed te komen.

Hij keek toe, terwijl hij nu en dan op zachte toon enige woorden met Brand wisselde.

— Ik zou wel willen, dat de oude heer in die toestand zijn toer met het pistool achterwege liet, fluisterde deze.

— Ik ben het met je eens. Noodlottige vergissingen zijn niet uitgesloten. Ik hoef je zeker niet te zeggen, hoe de toer in zijn werk gaat ? De knaap laat inderdaad een echte loden kogel aan het publiek zien, maar op het ogen-

blik dat hij het trapje weer opgaat, steekt hij die kogel in zijn mond en geeft de goochelaar een van grafiet gemaakt, die er in vorm en kleur volkomen op lijkt. Het is deze kogel, die de goochelaar in de loop van zijn pistool laat glijden, na het te hebben geladen. Met zijn laadstok verbrijzelt hij het grafiet tot fijn gruis en doet er de prop in. Als hij nu maar ver genoeg van de jongen verwijderd blijft, is de uitwerking van het schot volkomen onschadelijk, daar het stukgeschoten grafiet bij het verlaten van de loop onmiddellijk in alle richtingen verspreid wordt. De knaap echter haalt dadelijk daarop de echte kogel uit zijn mond, na hem zogenaamd in de vlucht te hebben opgevangen. En je hebt kunnen zien, dat de truc groot sukses heeft.

— Alles goed en wel, maar de oude man kon zich wel eens vergissen. Zijn die kogels niet gemerkt, als zij zoveel op elkaar gelijken?

— Meestal wordt er in de kogel van potlood met een mes een klein kruisje gemaakt.

Intussen was het nummer al gevorderd tot op het ogenblik, waarop de toer met het pistool zou worden gedaan.

De jongen ging de zaal in, keerde terug en Raffles en Brand, die tussen de coulissen stonden, konden duidelijk zien, hoe hij met een vlugge beweging tersluiks de kogel in de mond stopte.

In de palm van zijn hand had hij de grafieten kogel verborgen, die hij nu

te voorschijn haalde en aan zijn vader overhandigde.

Deze had het pistool geladen, liet de kogel in de loop vallen, stampte hem fijn met zijn laadstok en deed er de prop op.

— Hij wankelt op zijn benen! mompelde Brand.

— Ja, de man is erg ziek, zei Raffles hoofdschuddend.

Bernadetti was naar het voortoneel gelopen, wendde zich daar om, hief de gewapende arm op en richtte het pistool op het hoofd van zijn zoon.

Maar vóór hij de trekker had kunnen overhalen, slaakte hij een gesmoorde kreet, drukte de linkerhand op de borst en gleed buiten bewustzijn op de planken neer.

Onmiddellijk liepen een paar toneelknechts, maar ook Brand en Raffles toe.

De knechts namen het lichaam op.

De jongen was dadelijk op zijn vader toegeijld, dodelijk verschrikt en greep de hand, die machteloos omlaag hing.

Het pistool was op de grond gevallen.

Raffles raapte het op, juist toen men haastig het doek liet vallen.

De prop, blijkbaar niet al te stevig door 'n krachteloze hand aangestampt, gleed uit de loop en werd gevolgd door een loodkleurig, rond voorwerp, ter grootte van een knikker.

Met een gedempte kreet bukte Raffles zich en raapte het voorwerp op.

Het was een echte kogel...

HOOFDSTUK III.

EEN MOORDAANSLAG

Zonder dat iemand het gezien had, zelfs Brand niet, liet Raffles de kogel in zijn zak glijden en volgde toen, het ruiterspistol nog altijd in de hand, de toneelknechts naar de kleedkamer van Bernadetti, waar deze voorzichtig werd neergelegd op een kleine rustbank.

Zelfs onder zijn schmink kon men de dodelijke bleekheid zien van zijn gezicht.

Zijn ogen waren gesloten en nu en dan liepen er rillingen over de dunne oogleden.

Raffles had het pistool op tafel gelegd en kwam nu naar de rustbank.

De jongen, die hem direkt herkend had, greep zijn hand en vroeg met bevende stem, de ogen vol tranen :

— Als u dokter bent, mijnheer, maak mijn lieve vader dan beter, ik smeekek u.

— Om je vader beter te maken, beste jongen, heb ik in de eerste plaats zijn medewerking nodig, zei Raffles hoofdschuddend. Rust, rust en nogmaals rust, dat heeft hij in de eerste plaats nodig. Wanneer hij blijft doorgaan met optreden, dan vrees ik het ergste. Uw vader is niet bepaald ziek, hij is alleen maar uitgeput, zijn hart is zwak, maar ik geloof dat hij nog zou kunnen genezen, als hij er maar in wilde toestemmen, minstens 14 dagen rust te nemen. Waarom doet hij dat toch niet ?

— Ik weet het niet, mijnheer ! antwoordde de jongen. Ik heb het hem al zo dikwijls gevraagd, maar hij weigert steeds maar weer.

— Nu, hij zal er nu wel toe gedwongen zijn, antwoordde Raffles kortaf. De aanval van vanavond zal het hem onmogelijk maken, de eerste week op te treden, zelfs al zou hij willen.

Raffles dacht even na en hernam toen :

— In het hotel is geen goede gelegenheid om hem te verplegen ; ik zal een van de ziekenhuizen opbellen.

Hij wisselde op zachte toon enige woorden met Brand, die zich bij hem had gevoegd en deze verliet haastig de kleedkamer, om in de loge van de portier te gaan opbellen.

Intussen had de regisseur al aan het publiek medegedeeld, dat het ongeval niets te betekenen had en dat de heer Bernadetti naar omstandigheden redelijk wel was.

Brand kwam tien minuten later terug met de mededeling dat er een kamer voor de goochelaar gereserveerd zou worden in het « Churchill-Hospital ».

Waarschijnlijk zou dit niet zo gemakkelijk zijn gegaan, als Brand er niet bij had gezegd, dat Lord William Aberdeen alle kosten op zich nam...

Intussen had deze zich met Bernadetti bezig gehouden en na een kwart

tier lukte het hem, de grijsaard weer tot bewustzijn te brengen.

Gedurende die tijd had de jongen zich haastig verkleed.

Raffles zelf had het gezicht van de goochelaar ontdaan van de schminklaag en zijn pruik afgezet.

Bernadetti sloeg nu langzaam de ogen op, keek om zich heen, richtte zich met grote moeite een beetje op, maar liet zich dadelijk weer op de kussens van de rustbank terugvallen, terwijl er een smartelijke glimlach om zijn dunne lippen verscheen; blijkbaar had hij zijn toestand maar al te goed begrepen.

— Wat nu? Wat nu? hoorde Raffles hem zachtjes voor zich heen mompelen.

Hij boog zich over de goochelaar heen, en fluisterde hem op gedempte toon toe, terwijl hij zijn smalle hand zacht drukte:

— Bekommer u nergens over, Bernadetti, alles is voor u in orde gemaakt en de directeur van het Hypodrome-Teater zal het wel met u schikken, daar sta ik borg voor. U zult naar een van onze beste ziekenhuizen worden overgebracht.

— Maar mijn jongen, mijn Francis?

— Maak u over hem niet ongerust, als u hier helemaal geen familie hebt, blijft hij bij mij gedurende de tijd, die u in het ziekenhuis zult moeten doorbrengen, wel een beetje door uw eigen schuld, Bernadetti; het spijt mij, dat ik u dit zeggen moet.

— Ik dank u, mylord, fluisterde Bernadetti op hese toon en hij drukte met kracht de hand van Raffles. Ik wil beter worden, ik heb mijn taak nog niet volbracht. Ik mag nog niet sterven en daarom weet ik zeker dat ik zal gene-

zen.

— Blijf daarbij, houd u vooral kalm, wind u nergens over op en dan kunt u over een paar weken, misschien al eerder, het ziekenhuis verlaten, antwoordde Raffles.

Op dit ogenblik kwam Brand zeggen, dat de auto van het ziekenhuis voor stond.

Uiterst voorzichtig droegen de dragers de zieke op hun brancard in de auto, maar niet dan nadat Raffles zijn nieuwe beschermeling beloofd had, dat hij hem nog diezelfde avond, tenminste wanneer de dokters van het ziekenhuis het toestonden met Francis een bezoek zou brengen.

Met zijn arm om de schouder van de jongen geslagen, zag Raffles de auto weggrijden en daarop ging hij het gebouw weer binnen, waar Brand hem al met zijn overjas tegemoet kwam.

De directeur, die Raffles goed kende, had de toezegging gedaan, dat Bernadetti later, als hij dit wilde, de rest van zijn contract kon afwerken en dat was onder de gegeven omstandigheden de beste oplossing.

Voor het variétés-gebouw wachtte de blauwe auto en deze bracht de twee mannen en Francis naar een prachtig herenhuis in de Cromwell Street, dat Raffles sedert enige jaren bewoonde.

Gaston, zijn oude kamerbediende, kreeg de nodige instructies en direct werd een van de logeerkamers voor de jongen in orde gemaakt.

Francis bleek helemaal niet verlegen te zijn en voelde zich dadelijk thuis in het huis, alsof hij zijn leven lang niet anders gewend was, dan kostbare meubelen en comfort om zich heen te zien.

Nadat dit alles geregeld was, reden Raffles en Francis naar het ziekenhuis,

op een half uur afstand en hoorden daar, dat de zieke nu sliep en dat de dokter, die hem behandelde, het beter vond, de patiënt nu niet te wekken, tevens het verzoek doende de visite tot de volgende ochtend uit te stellen.

Gedurende de terugrit werd er niet veel gesproken, maar toch had Raffles van Francis al gehoord, dat hij zich zijn moeder maar vaag herinnerde, daar deze gestorven was, toen hij nog geen vijf jaar oud was.

Op zijn achtste jaar al had hij zijn vader geholpen, wanneer die 's avonds moest optreden, en zo jong hij was, Francis had Amerika, Rusland, Spanje, Italië, kortom alle landen van Europa en zelfs Japan en Australië al bezocht.

Hij kon zich bijna niet herinneren, ooit iets anders te hebben gedaan, dan wat hij nu deed.

Daar Raffles vooral de schijn niet wilde wekken, alsof hij de jongen uit hoorde over zaken, die zijn vader zelf liever niet scheen aan te roeren, liet hij het hierbij, maar hij nam zich stellig voor de oude Bernadetti niet uit het oog te verliezen en hem over zijn verleden te laten vertellen.

Na wat er 's avonds op het toneel was gebeurd, begreep Raffles, dat er in het leven van de oude man een geheim moest bestaan, een geheim dat het leven van de oude variété-artiest totaal beïnvloedde.

Zodra hij met Francis het huis in de Cromwell Street weer bereikt had, werd de jongen naar zijn kamer gebracht en daar zei Raffles tot hem :

— Ik vrees, dat je het vervelend zult vinden, maar het is waarlijk het beste, als ik je, zolang je vader in het ziekenhuis moet blijven, onder mijn hoede neem. Je kunt natuurlijk toch niet al-

leen optreden en je hebt hier toch geen familie ?

— Nee, Mylord.

Raffles streek hem over het krullende haar, knikte hem nog eens toe en verliet vervolgens het vertrek.

Hij spoedde zich naar de bibliotheek, waar hij wist Brand te zullen vinden, die er rustig zijn sigaret rookte, in afwachting, dat Gaston het eenvoudige souper klaar zou hebben gezet.

Raffles nam naast hem plaats en liet zich zwiingend in een gemakkelijke stoel vallen.

Hij staarde in gedachten voor zich uit, totdat Brand hem vroeg :

— Je schijnt je dat geval van de oude goochelaar sterk aan te trekken ?

— Sterker, Charles, dan je op dit ogenblik wel kunt vermoeden, antwoordde Raffles langzaam. Er is in het verleden van die man ongetwijfeld iets, waardoor hij werd, wat hij nu is. Wat die jongen betreft...

Raffles voltooide de zin niet, maar stak de hand in zijn zak, haalde er iets uit en legde het voor Brand op het rooktafeltje neer.

— Weet je wat dit is ? vroeg hij.

Brand nam het voorwerp op, draaide het in zijn vingers heen en weer, keek Raffles verwonderd aan en antwoordde:

— Het ziet er uit als een loden knikker.

— En het is een kogel, Charles.

— Wat ? Is dat de loden kogel, die Francis in zijn mond moest nemen ?

— Nee, die is het zeker niet, of de jongen moet zich op een vreselijke manier vergist hebben. Deze kogel, Charles, zat in de loop van het pistool, dat uit de hand van de oude goochelaar viel, toen hij bewusteloos neerstortte.

Brand liet een kreet van schrik ho-

ren en staarde Raffles vol afgrijzen aan.

— Dat zou dan betekenen, maar dat is toch ondenkbaar? Die oude man, hij kan toch onmogelijk van plan zijn geweest, zijn elgen zoon...

— Ik weet niet zeker, of die jongen zijn zoon wel is, Charles, maar dat doet er voorlopig minder toe. Maar dat die goede, oude man de jongen zogenaamd per ongeluk, heeft willen doden, dat lijkt mij te onzinnig, om er ook maar een sekonde bij stil te staan.

— Maar wat dan? Een noodlottige vergissing?

— Misschien, antwoordde Raffles.

— Hoe komt Francis aan de kogel van grafiet, die zijn vader in het pistool laadt?

— Ik denk, dat hiervoor een afzonderlijk doosje of kistje bestemd is, waarin deze knikkers van grafiet worden bewaard.

— Het is verschrikkelijk, zei Brand op een toon van afschuw. Stel je voor, dat de oude man eens niet door een flauwte was overvallen. Hij stond juist op het punt de trekker over te halen.

— Zo is het. Wanneer die zwakte hem niet onverwacht getroffen had, dan zou hij het pistool hebben afgevuurd, en daar hij steeds op de mond van de knaap mikt en de kruitlading sterk genoeg is, zou hij hem zonder enige twijfel door het hoofd hebben geschoten. Men zou natuurlijk aan een noodlottig ongeluk hebben gedacht en...

— Welnu, waarom denk je niet verder?

— En niemand zou geloofd hebben aan een moordaanslag.

— Dus, daaraan geloof jij zelf?

— Er zijn maar twee mogelijkheden, Charles, dit, of een vergissing.

— Ik kan het mij bijna niet voorstellen, dat hier inderdaad boos opzet in het spel is. Een moordaanslag op een jongen van twaalf jaar.

— Het is zo, ik kan er zelf geen juist positief argument voor opgeven. Het is 'n zuiver vermoeden, dat feitelijk alleen steunt op het volkomen gemis aan gelijkenis, dat op zichzelf nog weinig betekent en op het grote verschil in jaren.

— Zul je de ontdekking betreffende het ruiterspistol aan Bernadetti vertellen?

— Ongetwijfeld, zodra hij die mededeling zonder gevaar voor zijn gezondheid kan verdragen.

— En de jongen?

— Francis blijft voorlopig hier en hij heeft mij moeten beloven, het huis niet zonder mijn toestemming te verlaten.

— Waarom dat verbod? Ben je bang, dat hij verdwaalt of op de loop gaat? vroeg Brand verwonderd.

— Dat niet. Maar de jongen verkeert in gevaar, in levensgevaar zelfs, dat is duidelijk. Er is vanavond een aanslag op zijn leven gepleegd, dat staat volgens mij vast.

— Tenzij er een vergissing in het spel is.

— Ik herhaal, dat ik eerder aan een moordaanslag, dan aan een vergissing geloof, antwoordde Raffles met nadruk.

HOOFDSTUK IV.

DE LETTERS OP DE MANCHETKNOOP

De volgende ochtend stond Raffles vroeg op, om eens naar zijn beschermeling te gaan kijken.

Raffles ging naast het grote bed staan en keek vol belangstelling op de jongen neer. Hij bestudeerde als het ware de fijne trekken, de tere ronding van de wangen, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen, de goud-blonde lokken en bromde hoofdschuddend voor zich heen :

— Die knappe jongen een zoon van de oude Bernadetti ? Nee, onmogelijk. Zij hebben niets met elkaar gemeen, niets anders, dan dat de oude man een tweede vader voor de jongen is geweest en dat zij heel veel van elkaar houden.

Hij bukte zich nog wat dichtër over de slapende jongen heen en plotseling viel zijn oog op een klein glinsterend voorwerp, dat aan een dun eenvoudig kettinkje om de hals van Francis was bevestigd.

Het was een klein ovaal medaljon, zoals het vroeger wel door dames gedragen werd, voorzien van twee gouden dekseltjes, die ieder een kleine ruimte afsloten, bestemd om er een miniatuur portretje in te bewaren.

Op het deksel, naar Raffles toegekeerd, waren twee letters gegraveerd : een E en een H.

Langzaam richtte Raffles zich weer op en mompelde voor zich heen :

— Een E en een H in een monogram. Wat drommel, waar heb ik die letters

pas heel kort geleden nog meer gezien ? Maar, stil eens...

Hij maakte zijn alleenspraak niet af, doch liep snel het vertrek uit, deed de deur dicht en holde naar zijn werkkamer.

Hij ging naar zijn schrijfbureau toe, trok een van de bovenste laden open en haalde er de gouden manchetknoop uit, die de heer in de loge had verloren en die zij de avond tevoren aan de portier van het Hypodrome-Teater hadden willen overhandigen, als de onverwachte ontmoeting met Bernadetti hen niet aan totaal andere dingen had doen denken.

Nauwelijks had Raffles een blik op de knoop geworpen, of hij riep vol verbazing uit :

— Een E en een H dooreengestengeld ! En precies dezelfde gothische letters. Is dit toeval, of is het iets anders ? Wat zou ik er nu niet voor willen geven, als wij de man in zijn gezicht hadden kunnen zien, die eergisteren tijdens de voorstelling van Bernadetti zo haastig opstond en helemaal niet meer terugkwam.

Hij stak de knoop bij zich en liep naar de slaapkamer van Brand, waar hij deze bezig vond zich te scheren.

Met de deur in huis vallend, begon hij :

— Alweer een aardige vondst, Charles. Een vondst, die mij opnieuw versterkt in mijn mening, dat wij hier een romantisch, geheimzinnig geval beleven

en dat Francis naar alle waarschijnlijkheid niet de zoon is van Bernadetti.

— Mag ik weten, wat dat voor een vondst is ?

— Wel, ik kwam net de slaapkamer van Francis binnen. De jongen sliep nog. Mijn oog viel op een voorwerp, dat aan een dun gouden kettinkje om zijn hals bevestigd was. Het was een gouden medaljon.

— Welnu, wat is daar voor bijzonders aan ?

— Aan het medaljon zelf misschien niet zoveel, ofschoon het toch weinig gebruikelijk is, dat de kinderen van circusmensen gouden medaljons om de hals dragen. Maar op één van de deksels waren twee letters gegraveerd : een E en een H.

— Nu, dat zullen de initialen van de moeder van de jongen geweest zijn, opperde Brand, die inmiddels zijn gezicht van de zeepresten had ontdaan.

— Ik ontken het niet. Maar weet je wat het vreemde is ?

— Nee, wat dan ?

— Dat ik diezelfde letters ook vind op de gouden knoop, die wij, en dat vind ik nu een hele gelukkige omstandigheid, nog niet aan de rechthebbende konden teruggeven. Kijk zelf maar.

Voor het eerst keerde Brand zich om met een hele verbaasde uitdrukking op zijn gezicht en hij nam uit de hand van Raffles langzaam en als aarzelend de gouden manchetknoop aan.

Er viel niet aan te twijfelen, de door Raffles genoemde letters waren in de knoop gegraveerd.

Raffles sloeg Brand glimlachend ga-
de en vroeg :

— Geloof je nu ook, dat deze hele zaak niet zo eenvoudig is, als je tot dus-
verre gemeend hebt ?

— Ik geef mij nog niet gewonnen, Edward. Het kan uiteindelijk wel toeval zijn.

— Toeval ? Nu, ik geloof, dat ook het toeval zijn grenzen heeft. Ik heb je nog niet gezegd, dat deze letters precies dezelfde vorm hebben als die, welke ik zag op het deksel van het gouden medaljon. Is dat ook toevallig ?

Brand bromde iets onverstaanbaars en riep toen uit :

— Maar wat denk je dan eigenlijk ? Wat vermoed je ? Wat geloof je ?

— Dit kan ik je niet zeggen, tenminste nu nog niet. Ik ga alleen de feiten na. Eergisteren was het de eerste voorstelling van Bernadetti met Francis en ik geloof, dat dit feit niet zonder betekenis is. Zij zijn nauwelijks opgetreden, als achter ons een heer zo haastig opstaat en vertrekt, dat hij bijna struikelt over de brede treden, waarop de stoelen staan. Hij verliest een gouden manchetknoop en komt helemaal niet terug. De volgende avond wordt de kogel van grafiet, die in de loop vergruizeld had moeten worden, op een nog niet opgehelderde manier vervangen door een echte kogel, die de jongen zonder twijfel zou hebben gedood, als niet een stom toeval, maar ditmaal zou ik liever de Voorzienigheid noemen, tussenbeide was gekomen. De jongen, op wie de aanslag gepleegd wordt, draagt een gouden medaljon, een ding van waarde en toch maar bevestigd aan een heel eenvoudig, dun kettinkje. En op het medaljon nu, staan dezelfde letters als die, gegraveerd op de manchetknoop van de man, die de avond tevoren zo haastig is weggelopen. Als dit een toevallige samenloop van omstandigheden is, nu, dan wil ik de hele zaak laten lopen en er niet meer op terugkomen.

— Zoals jij daar de gebeurtenissen aaneenkoppelt, Edward, valt het zeker niet te ontkennen, dat er een geheimzinnige samenhang tussen de feiten bestaat, maar ik kan nog echt niet inzien, waarin het verband bestaat.

— Ik wil mij niet verstandiger voordoen dan ik ben, want op het ogenblik begrijp ik het ook niet, hernam Raffles. Wij zullen misschien wel wat wijzer worden, als wij Bernadetti eens onderfragen. Ik blijf bij mijn plan, de jongen nog eens uit te horen, want dat zou ik niet eerlijk vinden tegenover de oude man, die niet bijzonder geneigd scheen ons iets over zijn verleden te vertellen. Laten wij nog een paar dagen geduld hebben, dan zal hij wel in staat zijn de schok te verdragen, als wij hem het geval van de verwisselde kogel meedelen. En nu zullen wij ons eens wat met onze Francis gaan bemoeien.

De jongen werd gewekt, nam zijn bad, kleeedde zich aan en verscheen aan de ontbijttafel.

Zijn eerste vraag, na Raffles en Brand goedenmorgen te hebben gewenst, was naar zijn vader en Raffles, die net naar het ziekenhuis getelefoneerd had, kon hem vertellen, dat de toestand gelukkig al veel verbeterd was en dat de dokter alle hoop had, dat de patiënt, mits deze zich alle zorgen uit het hoofd zette, over een paar weken het ziekenhuis zou kunnen verlaten.

Met vochtige ogen had Francis geluisterd en nu zei hij :

— Als mijn vader werkelijk helemaal beter wordt, mylord, dan hebben wij dat aan u te danken, want hij zou zeker nooit uit zichzelf naar het ziekenhuis zijn gegaan.

— Daar praten wij niet over, mijn jongen, antwoordde Raffles. En vertel

mij nu eens, waarin je zin hebt. Je kunt zeker niet paard rijden ?

— Misschien zou ik het nog wel kunnen, mylord, antwoordde de knaap enigszins onzeker.

— Nog wel ? Heb je het dan vroeger gedaan ?

— Ja, dat weet ik zeker, mylord. Maar het is lang, heel lang geleden. Ik was nog maar heel klein, het was ook geen groot paard, maar een hit. Er liep een man naast me met een witte broek van zeemleder aan, glimmende kaplaarzen en een hoge hoed op, met een cocards opzij, die de teugels vasthield. Het was op een heel groot grasveld, met een fontein erbij. En daar reed ik heerlijk rond en eindelijk op een groot huis toe, met grote bomen er om heen.

Francis had dit alles op een half dromerige toon gezegd en zijn ogen schenen in de verte te staren.

Raffles had met Brand 'n snelle blik gewisseld en het lag hem op de lippen iets naders te vragen, maar hij bedacht zich. Hij wilde niets doen, niets vragen, alvorens Bernadetti hem zelf in vertrouwen had genomen.

Maar zoveel begreep hij al wel, dat de jongen vroeger, lang geleden, in heel andere omstandigheden had geleefd.

Toevallig had Raffles juist enige weken geleden een hit gekocht, om deze cadeau te geven aan de zoon van een van zijn rentmeesters, die een van zijn landgoederen in Schotland bestuurde en waarheen hij het mooie dier dezer dagen had willen meenemen.

Henderson kreeg opdracht de hit, evenals de rijpaarden van Brand en Raffles te zadelen en een kwartier later reed het drietal uit.

En Francis zat te paard alsof hij zijn hele leven niets anders had gedaan.

Hij genoot zichtbaar en de rit door Hydepark deed een kleur op zijn wangen verschijnen en zijn ogen schitterden.

Om elf uur keerden de beide vrienden met hun kleine makker naar huis terug, deden hun rijkostuum uit en maakten zich klaar om naar het ziekenhuis te gaan.

Zij vonden Bernadetti in een frisse, met smaak gemeubileerde kamer, die hij helemaal voor zich alleen had en de oude man dankte Raffles met omfloerste ogen, zodra deze zijn bed was genaderd.

Hij had wel begrepen dat hij dit alles aan Lord William Aberdeen te danken had en het maakte hem heel gelukkig, dat hij zich beslist geen zorgen hoefde te maken over Francis.

Raffles sprak met de dokter en hoorde van hem, dat Bernadetti nog lang zou kunnen leven, daar hij een heel krachtig gestel had, wanneer hij zich slechts wat meer in acht nam en rust nam, wanneer zijn lichaam dit eiste.

De patiënt scheen echter een heel onrustig temperament te hebben en nu al sprak hij erover het ziekenhuis zo spoedig mogelijk weer te verlaten.

Raffles had hoofdschuddend geluisterd en zei nu :

— Het is vreemd, het is alsof die man wordt voortgejaagd door een dwangvoorstelling, die hem van de ene plaats naar de andere drijft.

— Die indruk heb ik ook gekregen, mylord, antwoordde de dokter. Het schijnt hem erg te hinderen, dat hij hier op bed ligt. Hij gedraagt zich als een jongeman, die aan het begin van zijn leven staat en het is, alsof hij zich een doel gesteld heeft, dat hij tot iedere prijs nog wil bereiken, vóór de dood hem achterhaalt. Kende u die man al eerder, mylord ?

— Nee, dokter, antwoordde Raffles. Ik zag hem eergisteren voor het eerst, tijdens een voorstelling in het Hypodrome-Teater.

— Het is mij opgevallen, dat hij beslist niet de kenmerken van zijn beroep heeft, ofschoon hij het toch zeker meer dan een mensenleeftijd uitoefent. Hij schijnt mij bovendien erg beschaafd te zijn voor een variété-artiest en hij weet en kent zaken, die men zeker niet van een man, die zijn hele leven tussen circusvolk en bohemiens van het teater en nachtleven heeft doorgebracht, zou verwachten. Hij drukt zich ook voortreffelijk uit, ofschoon ik niet geloof dat hij een Engelsman is.

— Die indruk heb ik ook gekregen, dokter, antwoordde Raffles. En vertel mij nu eens, of u gelooft, dat ik vanmiddag al onze zieke een mededeling kan doen, die hem ongetwijfeld erg zal schokken, zonder dat hem dit schade doet ?

De dokter dacht een ogenblik na en antwoordde toen :

— Wanneer u een raad van mij wilt aannemen, wacht daarmee nog tot morgen. Wanneer hij een rustige nacht heeft doorgebracht, durf ik er wel voor instaan, dat hij een geestelijke schok, mits niet al te sterk, zal kunnen doorstaan.

— Goed, dokter, dan kom ik morgenmiddag alleen terug, om met hem te praten.

De beide heren keerden weer naar de ziekenkamer terug en vonden daar Francis in een druk gesprek met de oude man.

De dokter maakte hieraan echter een kwartier later een einde, om de zieke niet al te erg te vermoeien.

Men vertrok en Raffles besteedde 'n

deel van de middag om met de jongen te praten en hem enig onderwijs te geven, waarbij hij de ontdekking deed, dat de jongen heel veel wist, de omstandigheden in aanmerking genomen en dat hij een helder verstand had.

Hij maakte die middag, vóór het eten nog een wandeling met hem, waarna de twee vrienden en Francis gezamenlijk 's avonds een schouwburg bezochten.

Maar al die tijd repte Raffles geen woord van het geheimzinnige voorval, dat zich de dag tevoren had afgespeeld,

daar hij de jongen niet nodeloos wilde verontrusten. De volgende dag, nadat Francis 's morgens in gezelschap van Brand een bezoek had gebracht aan zijn vader, reed Raffles om drie uur in de middag naar het ziekenhuis, waar hij direkt bij zijn beschermeling werd toegelaten.

De dokter had hem al gezegd, dat de zieke heel goed vooruitging en dat hij misschien over acht dagen 't ziekenhuis zou mogen verlaten.

HOOFDSTUK V

EEN OUDE SCHULD

Met één oogopslag zag Raffles, dat Bernadetti zich inderdaad veel beter moest voelen, want zijn ogen hadden weer glans, op zijn wangen was wat kleur gekomen en hij stak Raffles met een vlugge beweging beide handen toe.

Toen echter vestigde hij zijn blik nieuwsgierig en enigszins ongerust op het ernstige gezicht van de Grote Onbekende en zei :

— Wat is dat, mylord, het lijkt mij alsof u iets dwars zit. Ik hoop toch dat alles met Francis in orde is ?

— Wees gerust, Bernadetti, haastte Raffles zich te antwoorden. De jongen maakt het uitstekend en op dit ogenblik maakt hij 'n wandeling met mijn sekretaris. Nog zelden heb ik een jongen ontmoet, met zoveel natuurlijke begaafd-

heid, zo schrander en met zo'n levendige verbeelding. Neem het mij niet kwalijk, wanneer ik u ronduit zeg, dat het zonde en jammer zou zijn, de jongen in uw eigen beroep op te leiden. Ik denk er niet aan iets te zeggen over uw eerzaam vak, want niet het beroep stempelt de mens, maar de manier waarop hij het uitoefent.

Bernadetti antwoordde niet dadelijk, maar sloot een ogenblik de ogen en zuchtte diep.

Toen kwam het op zachte toon over zijn lippen :

— Ik hoop ook, mylord, dat later... zodra het mogelijk is, de jongen iets anders en iets beters zal kunnen leren.

— Ik heb mij in gedachten met zijn toekomst bezig gehouden, beste Berna-

detti, neem dat niet al te kwalijk aan een man, die zelf geen kinderen heeft en ze naar alle waarschijnlijkheid ook wel nooit zal hebben. Niet daarom echter hebt u een ernstige uitdrukking op mijn gezicht kunnen lezen. De reden daarvan ligt elders. Ik moet eens met u spreken en ik waarschuw u, dat ik u inderdaad iets heel ernstigs te vertellen heb, iets waarvan u zult schrikken. Maar vóór ik u vertel wat ik weet, zou ik u wel iets willen vragen. Denk niet dat ik gedreven wordt door nieuwsgierigheid; alleen mijn belangstelling in Francis drijft mij ertoe allereerst te vragen, of de jongen... uw zoon is.

Bernadetti richtte zich met een ruk overeind en keek Raffles met een angstige blik in zijn koude ogen aan.

Toen boog hij het hoofd en antwoordde zo zacht, dat het nauwelijks te horen was :

— Tegenover u, die zo goed voor mij geweest is, wil ik er geen geheim van maken, de knaap is mijn zoon niet.

— Dat heb ik van het eerste ogenblik al wel vermoed! antwoordde Raffles zacht. En nu vraag ik voorlopig geen bijzonderheden meer; ik weet bijna zeker, dat u mij die ongevraagd zult vertellen, als u mij tot het einde toe zult hebben aangehoord.

— U maakt mij werkelijk nieuwsgierig, mylord, en ook wel wat ongerust, riep de oude goochelaar uit. Wat hebt u dan mij te vertellen?

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er de loden kogel uit, die hij twee avonden tevoren uit de loop van het ruiterspistol had zien rollen.

Hij legde het voorwerp in een kuiltje van 't dek voor de zieke neer en vroeg :

— Weet u wat dat is?

— Zou ik het niet weten? kwam Ber-

nadetti verwonderd. Dit is een van de loden kogels, die Francis in zijn mond neemt, na hem aan het publiek te hebben laten zien. U zult het trucje wel kennen.

— Ja Bernadetti, ik ken het. Maar weet u, waar ik deze loden kogel gevonden heb?

— Waar dan? vroeg Bernadetti ademloos en het voor gevoel van iets vreemdelijks tekende zich op zijn gezicht af.

— Deze kogel rolde eergisteravond uit de loop van het ruiterspistol, dat uit uw handen gleed, toen u bewusteloos op de grond viel. Wanneer die aanval u niet getroffen had, zou u met deze kogel, die op een onbegrijpelijke manier in de loop van het pistool moet zijn terechtgekomen, Francis bijna zeker hebben gedood.

Wat de dokter ook had gezegd, de slag was bijna te zwaar voor de zieke. Hij verbleekte op een angstwekkende manier en liet zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij naar adem snakte.

Toen kwam het bijna toonloos over zijn lippen :

— Hoe is dat mogelijk? Kan de jongen zich zo hebben vergist, bent u zeker van wat u mij daar vertelt, mylord?

— Maar al te zeker, Bernadetti. Ik greep het pistool, dat uit uw hand gleed en zag voor mijn ogen hoe deze ronde kogel er uit rolde, waarvan u natuurlijk dacht, dat hij tot gruis was gestampt.

— Dat gaat mijn verstand te boven, fluisterde de oude goochelaar. De loden kogels zijn met opzét apart gehouden. Het zijn er trouwens maar een half dozijn, want wij gebruiken steeds dezelfde kogel, totdat hij door een of ander toeval verloren gaat. Van de kogels van grafiet echter, hebben wij er steeds een groot aantal bij ons. Zij worden ons ge-

leverd door een grafiëtfabriek in Zwitserland en het is toch niet aannemelijk, dat men daar, per ongeluk, een loden kogel in een der dozen zou hebben verpakt.

— Dat klinkt inderdaad wel heel onwaarschijnlijk, Bernadetti, en daarmee hoeven wij dan ook helemaal geen rekening te houden. Wilt u mij eens zeggen waar de echte kogels bewaard werden?

— In een kleine spanen schuifdoos, een zogenaamde griffelkoker van een paar stuivers, zoals de schooljongens ze wel gebruiken.

— Francis stak er zeker steeds een in zijn zak, voor hij het toneel opging?

— Zo is het. Maar zeg mij toch, mylord, waarom stelt u mij al die vragen? Wat vermoedt u dan toch? U denkt toch niet, dat hier boos opzet in het spel is?

— Dat denk ik juist wel, Bernadetti, en ik zou het u zeker kunnen zeggen, als ik de geschiedenis van Francis kende.

De oude goochelaar antwoordde niet direkt, maar liet zich weer in de kussens terugvallen en sloot enige tijd de ogen.

Toen hij ze weer opende, lag er een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht.

Hij richtte zich op, tastte naar de hand van Raffles, drukte die met kracht en zei toen:

— Ik zal u alles vertellen, mylord. Niet alleen wat ik betreffende Francis weet, want hoe vreemd het u ook mag voorkomen, ik weet minder van hem dan u denkt, maar ook van mijzelf zal ik vertellen. U hebt zich als een edelmoedig man jegens mij gedragen, ik voel dat u het goed met mij meent, en daarom zult u weten wat mij steeds voortdrijft, van het ene land naar het andere, en waarom ik nooit rust heb willen nemen, al voelde ik zelf wel, dat dit misschien mijn

doel zou kunnen doen mislukken.

— Ik wil u uw geheim niet ontlokken, Bernadetti, bedenk dat wel, zei Raffles zacht.

— Dat weet ik mylord. Maar laat mij spreken, ik geloof dat het mij goed zal doen, als ik mijn hart eens uitstort.

— Welnu, spreek dan.

De oude man scheen zijn gedachten gedurende enige ogenblikken te verzamelen en begon toen:

— Bernadetti is mijn ware naam niet; het is maar mijn artiestennaam. Ik heet Bonci, Bernarde Bonci. Ik ben Italiaan, maar ik heb van mijn negentiende jaar af in Engeland gewoond en daarom ben ik die taal ook volkomen machtig. Ik was in Londen klerk op een groot kantoor, ik spaarde geld over, omdat ik mijn best deed en weinig behoeften had en, omdat ik van plan was mij een klein kapitaal te verzekeren tegen de tijd, dat ik zou trouwen met het meisje dat ik sedert een paar jaren kende.

Bonci had het hoofd gebogen en scheen enige tijd verdiept te blijven in de herinnering aan het verleden.

Zijn gezicht had een smartelijke uitdrukking gekregen, maar naarmate hij verder sprak, veranderden zijn trekken, en haat, woede en 'n onblusbare wraakzucht kwamen er op te lezen, even duidelijk als in een boek.

— Het ging mij goed, mylord, ik bekwaamde mij in verscheidene vakken, en reeds op mijn tweeëntwintigste jaar kon ik mij zelfstandig vestigen. Ik ging financieel steeds vooruit en eindelijk vroeg ik officieel om de hand van mijn lieve Jane. Ik was toen 25 jaar, zij 23. Wij waren zo gelukkig als men het maar zijn kan, en ik droomde al van een gouden toekomst. Twee jaren gingen voorbij; nog waren er geen kinderen en dit

verontrustte mij wel een beetje. Ik had steeds vurig gehoopt, later mijn bloeiende zaak te kunnen overdoen aan 'n paar flinke zoons.

Omstreeks die tijd kwam... hij voor de eerste keer bij ons aan huis. En het werd de gewone geschiedenis, mylord, die zich al zo dikwijls heeft afgespeeld en die zich toch schijnbaar steeds zal blijven herhalen. Ik werkte nog altijd als een paard, ik was veel en lang op mijn kantoor in de city, wie weet waarloosde ik mijn vrouw wel wat, maar niet met opzet, dat zweer ik u, want ik werkte zo hard, om haar des te eerder met weelde te kunnen omringen; hij was knap, hij was geestig, hij wist hoe men met 'n vrouw moet omgaan, ik was blind, stekeblind. Ik vertrouwde mijn vrouw volkomen, en hij, hij had zich altijd voorgedaan als een gentleman en als mijn beste vriend.

Bonci moest een ogenblik ophouden, want de aandoening dreigde hem te overmannen. Na enige tijd begon hij weer :

— Het duurde drie jaren en toen viel de slag. De man had geld nodig, heel veel geld, men kan wel zeggen een kapitaal. Ik stond borg voor hem. En ik deed dat bijna met mijn hele vermogen; lachend deed ik het, mylord. Ik was er toch zeker van, dat hij mij op de bepaalde tijd het geld zou teruggeven. De stukken werden getekend, hij kreeg het geld en twee weken later was hij verdwenen. Niet alléén echter, ook mijn vrouw was weg en op één dag, mylord, werd ik van tamelijk welgesteld, straatarm.

Bonci had het gezicht in de handen verborgen en Raffles zag, dat er tranen tussen zijn magere vingers doordrongen.

— Van dat ogenblik af, mylord, was ik maar door een enkele gedachte bezield, ik wilde mij wreken. Niet op mijn ongelukkige vrouw, die in de netten was verstrikt van die duivel, maar op hemzelf, op de ellendeling, die mijn vertrouwen had weten te winnen. Ik voelde mij niet in staat mijn eigenlijk beroep voort te zetten; ik had er trouwens het geld niet meer voor. Maar ik maakte gebruik van mijn behendigheid als amateur-goochelaar en ik deed dit met opzet, omdat ik wist, dat ik op die manier goedkoop in de meeste grote steden der wereld zou komen. Het duurde niet lang, of ik had het met enige oefening zover gebracht, dat ik het durfde wagen voor een publiek op te treden en tamelijk snel had ik een engagement gevonden. Dat is nu veertig jaar geleden, mylord, en die veertig jaar heb ik besteed met het zoeken naar die man. Ik besteedde alles, alles wat ik maar even kon uitsparen aan advertenties en informatiebureaus, om zijn verblijfplaats te ontdekken. Hij echter moet instinctmatig gevoeld hebben, dat ik hem voortdurend op de hiel zat en hij heeft ongetwijfeld zijn naam veranderd. Ik ben nu zeventig jaar en als ik hem morgen tegenkom, mylord, dan zal ik hem doden, met intens plezier.

— En hebt u nooit gedacht, dat die man wel eens gestorven kon zijn? vroeg Raffles zacht.

— Dat is niet mogelijk, mylord! riep Bonci op hartstochtelijke toon. Nee, dat kan het lot, dat altijd rechtvaardig is, niet willen. Dat zo 'n laf verraad, dat zo 'n zware misdaad ongestraft zou blijven, dat kan ik niet aannemen.

— Maar wie weet, Bonci, of die man niet al op een andere manier voor zijn misdaad gestraft is, dan u het ooit zoudt

kunnen doen, hernam Raffles.

— Als ik dat wist, mylord, dan zou het mij althans enige verlichting brengen, maar veel liever zag ik hem vallen door deze hand. O, als u wist hoeveel ik van haar gehouden heb. Zij was alles voor mij, ik aanbad haar. Geen schijn of schaduw van wantrouwen jegens haar kwam ooit in mijn ziel op, daartoe schatte ik haar te hoog.

Opnieuw verborg Bonci zijn bleke gezicht in de handen en lange tijd bleef het stil in de ziekenkamer.

Toen hernam de oude man op zachte toon :

— Dat is mijn geschiedenis, mylord. Ik maak er geen aanspraak op, dat zij bijzonder is, dergelijke gevallen komen wel meer voor. U weet nu hoe het komt dat ik, een man van zekere opvoeding, het beroep van goochelaar gekozen heb. En nu zult u horen, onder welke omstandigheden ik Francis als zoon heb aangenomen.

— Rust enige ogenblikken, vriend, drong Raffles aan. Ik vrees, dat u zich te sterk vermoeit.

— Helemaal niet, mylord, antwoordde Bonci haastig. Ik beloof u, dat ik direkt mijn verhaal zal afbreken, als ik bemerk dat het mij al te veel inspanning kost.

— Praat dan ; ik wil u niet verzwijgen, dat ik erg veel belangstelling koester voor de knaap en graag zijn geschiedenis zou weten.

— Ik zal kort zijn, mylord. Ongeveer zeven jaar geleden trad ik op in het circus te Milaan. Op hetzelfde programma kwam een nummer voor, uitgevoerd door een dierentemmer, een ruwe, woeste kerel. Zijn vrouw werkte aan het vliegend rek met een zuster en een ander man. Een kleine jongen was bij hen, die zij voor hun zoon lieten doorgaan, of-

schoon ik naderhand tot de overtuiging ben gekomen, dat hij dat onmogelijk kon zijn. Ik maakte kennis met het aardige kereltje, dat iedere avond met Harris, de dierentemmer en zijn vrouw meekwam en wij werden de beste maatjes. Ik merkte al gauw, dat de jongen een elendig leven moest hebben, want de dierentemmer sloeg hem herhaaldelijk, soms met dezelfde karwats, waarmee hij zijn leeuwen sloeg en alleen de tussenkomst van zijn moeder bewaarde hem voor erger. Ik had al gauw gemerkt, dat er iets gaande moest zijn tussen die vrouw en de rekwerker, met wie zij optrad. Op de laatste avond van mijn optreden kwam het tot een vreselijke uitbarsting, ik geloof, dat indertijd zelfs in de Engelse bladen lange berichten over de zaak hebben gestaan. Harris verraste zijn vrouw in de armen van haar minnaar en in dolle woede sloeg hij haar dood. Hij werd spoedig gevangen genomen, waarbij hij in zijn waanzinnige drift nog twee carabinieri verwondde en ik hoorde later, dat hij tot acht jaar gevangenisstraf werd veroordeeld : de Italiaanse rechtbanken zijn ten aanzien van « misdaden uit hartsucht » al even toegeeflijk als de Franse.

— Het overige kan ik mij wel voorstellen, zei Raffles zacht. U hebt u het lot van de jongen aangetrokken, die op één enkele avond zijn vader en zijn moeder verloor, of van mensen, die u daarvoor hebt aangezien, want ik heb reden om te geloven, dat ook zij niet de ouders zijn geweest van Francis.

— Is het onbescheiden, mylord, als ik vraag, waarom u dat denkt ?

— Hoe kunt u dat geloven. U, die voor hem lange jaren lang vader en moeder tegelijk is geweest. Luister.

Bonci, dan zal ik u zeggen, wat ik heb opgemerkt.

En nu vertelde Raffles in enkele woorden aan de oude man, wat de lezer al bekend is. Het haastige vertrek van de heer uit de loge, die vondst van de manchetknoop, de letters, die op de knoop, zowel als op het gouden medaljon gegraveerd waren, dat de jongen om zijn hals droeg, de herinnering die Francis scheen te hebben aan zijn prilste jeugd, aan paardrijden, een prachtig herenhuis, een bediende, een park met 'n grote vijver en tenslotte de misdadige aanslag, op zo 'n geheimzinnige manier gepleegd in het Hypodrome-Teater.

Bonci had met de grootste aandacht geluisterd, en zei, toen Raffles klaar was :

— Later, mylord, heb ik steeds geloofd, dat Francis, zoals hij zichzelf altijd noemde, ofschoon zijn ouders hem een andere naam gaven, een aangenomen kind was.

— Droeg hij het medaljon, toen u hem bij nam ?

— Nee, dat vond ik in de kamer van het logement, waar de dierentemmer met de ongelukkige vrouw hun intrek hadden genomen, weggestopt in een klein doosje, dat van de vrouw was geweest en waarin zij het misschien voor de blikken van haar man verborgen had gehouden. Er was geen ketting meer en naderhand heb ik het van een eenvoudig gouden kettinkje laten voorzien.

Gedurende enige tijd bleef het stil in de ziekenkamer.

Toen begon Raffles weer :

— Wij kunnen er niet aan twifelen, Bonci, of Francis staat iemand in de weg ! En dat kan onmogelijk van vandaag of gisteren dateren ; hij moet al heel lang geleden haat hebben opgewekt

van de man, die hem eergisteravond door uw hand van het leven heeft willen beroven. Het moet zelfs langer dan zeven jaren geleden zijn, want in al die tijd is hij natuurlijk steeds onder uw hoede geweest.

— Ik heb hem zelfs geen sekonde alleen gelaten, mylord.

— Laten wij dan eens logisch proberen te redeneren. Men haat een jongen van vier of vijf jaar niet als persoon, maar omdat hij, eenmaal man geworden, een plaats zal innemen, die een ander wil bezetten. Uit alles wat u mij hebt verteld, leid ik af, dat Francis tot een rijke, misschien wel adellijke familie heeft behoord. Als hij een enige zoon is, zou hij, bij de dood van zijn vader, waarschijnlijk een groot fortuin hebben geërfd, misschien een titel. Heeft hij u nooit over zijn familieleden gesproken ? Ik bedoel natuurlijk heel in het begin, toen hij zich nog iets kon herinneren ?

— Toen hij nog jong was, mylord, deed hij mij wel eens verhalen van rittjes op hitten, van grote parken en prachtige kamers in een heel groot huis, maar ik dacht, dat alles toen nog het uitvloeisel van de rijke fantasie van 'n levendige jongen.

— Heeft die Harris zich nooit over de jongen uitgelaten ?

— Nooit !

— Wat was hij voor een nationaliteit ?

— Hij was Engelsman. Hij trad echter onder een artiestennaam op ; ik geloof Remendado, of iets dergelijks.

Raffles verzink in diep nadenken.

Langzamerhand begon hij de samengang van het drama te vermoeden.

En hij deed zich zelf de gelofte, dat hij niet zou rusten, alvorens hij de ouders van de knaap had ontdekt en de

schurk had gestraft, die de jongen had willen vermoorden op een even geraffineerde als sluw verzonnen manier, die hem zeker buiten schot zou hebben gehouden, als het moorddadig opzet gelukt was.

Hij was opgestaan van de stoel, die hij dicht naast het bed had getrokken, nam de hand van Bonci en zei :

— Het zal u zeker spijten, Bonci, als u de jongen zoudt moeten afstaan, maar zou u aarzelen, als zijn werkelijke ouders, verondersteld, dat die nog leven, hem van u zouden komen opeisen om hem zijn rang in de maatschappij te doen innemen, die hem van rechtswege toekomt ?

— Ik zou er zeker veel verdriet van hebben, mylord, maar aarzelen zou ik niet, antwoordde de oude goochelaar. Het is toch duidelijk, dat de jongen op de duur dit leven niet kan voortzetten. Ik ben een oud man, die alleen nog leeft voor zijn wraak en zo 'n man is eigenlijk geen gezelschap voor de jongen.

— Wilt u mij dan toestaan hem te

zeggen, wat ik ontdekt heb, zodat hij mij behulpzaam zal zijn bij het opsporen van de moordenaar ? Ik beloof u, dat ik hem beslist niet zal laten merken van mijn vermoedens betreffende zijn afkomst, voordat u mij dat zelf zult toestaan.

— Onder die voorwaarde, mylord, kunt u hem vragen, wat u wilt, antwoordde Bonci. Hij is schrander en hij kan u misschien van grote dienst zijn.

— Dan vertrek ik nu en ga dadelijk met Francis naar het Hypodrome-Teater, om daar op het toneel en in de kleedkamer een onderzoek in te stellen. Misschien ontdekken wij daar iets, dat ons op het spoor kan brengen van de laffe schurk, die u tot moordenaar tegen wil en dank had willen maken. Probeer nu wat te slapen. Ik beloof u, dat ik het u dadelijk zal komen meedelen, wanneer wij iets ontdekt hebben.

— Ik dank u voor uw vriendelijkheid, mylord, maar of ik zal kunnen slapen betwijfel ik, antwoordde Bonci, met een droevig glimlachje.

HOOFDSTUK VI

HET ONDERZOEK

Het was bijna zes uur, toen de blauwe auto stopte voor het herenhuis in de Cromwell-Street.

Francis was net van zijn wandeling met Brand teruggekomen en Raffles liet de jongen direkt in de auto stappen. Francis keek wel wat verbaasd toen hij

hoorde, dat de rit naar het Hypodrome-Teater zou gaan.

Nauwelijks reed de auto of Raffles begon :

— Luister eens, Francis, Ik heb je een paar vragen te stellen, waarover je je misschien zult verwonderen en waarvan

je de betekenis later wel zult begrijpen. Het is echter van groot belang, dat je mij heel nauwkeurig inlicht.

De jongen keek Raffles met grote ogen aan, maar antwoordde niet.

— Vertel mij eens, hoe je aan de kogel van grafiet komt, die je inplaats van de loden kogel aan je vader moet geven.

— Kent u de truc, mylord ? riep Francis verontwaardigd. Dat is niet eerlijk.

— Ik kende hem al lang, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend en geef mij nu antwoord op mijn vraag.

— Ik haalde de kogel van grafiet altijd uit de blauw papieren doos, waarin wij ze uit Zwitserland ontvangen, mylord. Er is daar een fabriek, die speciaal zulke kogels maakt voor goochelaars.

— Ja, dat zei je vader mij ook al. Wordt die doos na de voorstelling steeds weggesloten ?

— Welnee, waarom ? Ik zet haar gewoon, terwijl vader zich afschminkt, in de la van de kaptafel, met nog andere kleine dingen, die we bij de voorstelling nodig hebben. Er zit wel een sleutel op die la, maar ik geloof niet, dat wij haar ooit hebben afgesloten.

— Kan jij zelf die twee soorten kogels van elkaar onderscheiden ?

— Alleen als ik heel scherp kijk, mylord ! Als ik even vóór dat wij op het toneel gaan, de kogel van grafiet uit de doos genomen heb, dan steek ik hem onmiddellijk in een zakje van mijn fluwelen jasje, waar nooit iets anders inzit, zodat ik mij onmogelijk kan vergissen. U zult wel begrijpen, dat ik heel goed oppas, want het zou niet prettig voor mij zijn, als vader eens per ongeluk een echte kogel op mij afschoot, nietwaar ?

— Dat zou het zeker niet, Francis, evenmin als voor je vader, antwoordde

Raffles met een flauwe glimlach.

De auto had de korte afstand al afgelegd, die het huis in de Cromwell-Street van Piccadilly scheidt en de wagen stond nu stil voor de artiesteningang.

Raffles stapte uit en zei op zachte toon enige woorden tot Henderson, die de auto liet keren en toen weer voor de artiesteningang parkeerde.

Raffles en Francis stapten naar binnen.

Het was nog heel stil achter het tooneel, maar de portier zat al in zijn loge.

De man herkende de jongen dadelijk en knikte hem vriendelijk toe.

Raffles nam hem terzijde, drukte hem een geldstuk in de hand en vroeg op zachte toon :

— Luister eens, vriend, ik hoop, dat deze kleine gift je zal bewegen mij duidelijk en naar waarheid te antwoorden op een paar vragen, die ik je zou willen stellen.

— Voor dat bedrag kunt u vragen wat u wilt, mylord, antwoordde de portier opgewekt. En als ik er 'n antwoord op weet, dan zult u het krijgen.

— Zo mag ik het horen, hernam Raffles. Begin dan maar eens met mij te vertellen of u hier eergisterenavond was.

— Ja, mylord, antwoordde de portier, die Raffles herkend had bij het licht van het kleine elektrische lampje, dat zijn loge verlichtte.

— Zit u hier steeds in deze loge ?

— Zo goed als altijd. Ik moet letten op de mensen, die passeren, ik moet boodschappen aannemen en zo meer en eigenlijk mag ik er niet uit van de directeur.

— Hebt u een goed geheugen ?

— Ik heb niet te klagen, mylord.

— We zeggen dus, dat je eergisteren

alle heren goed herkend hebt, die hier geweest zijn. Wilt u ze mij eens opnoemen. Verondersteld natuurlijk, dat je ook hun namen kent.

— Zo goed als allemaal, mylord. Daar was om te beginnen Sir Lionel Baery, dan Mr. Bernard Hyslope, vervolgens kwam lord Douglas en tenslotte verscheen lord Elsenore.

— Verder niemand ?

— Niemand.

Raffles kende deze vier heren toevallig allen, niet alleen van uiterlijk, maar ook persoonlijk, het waren leden van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was.

Hij stond een ogenblik in gedachten en ging toen verder :

— Bent u hier 's middags ook ?

— De hele dag, mylord. Het is een zware dienst, dat verzeker ik u. Zij praten van de achturige werkdag, maar die is voor mij niet weggelegd.

— Er zijn dus geen andere mensen geweest ?

— Jawel, mylord, de behanger.

— De behanger ? Wat kwam die doen ?

— Dat scheen hij zelf niet zo precies te weten. Hij beweerde, dat hij in een van de kleedkamers een nieuw vloerzeiltje moest leggen. Ik wist van niets, maar heb de man zijn gang laten gaan ; hij had een grote rol zeil bij zich en een soortement werktas.

— Hoe zag die behanger er uit ?

— Groot en bleek, met donkere ogen en vuurrood haar. Ik heb in mijn leven nog nooit zulk rood gezien, mylord. Mijn schoonzusje van dertien heeft ook rood haar, maar dat is viaskleur, vergeleken bij het haar van die vent.

— Bleef hij lang ?

— Nauwelijks een kwartier.

— En had hij het zeiltje gelegd ?

— Ja, mylord.

— In welke kleedkamer ?

— In die van de goochelaar Bernadetti.

Raffles kon een zachte kreet van voldoening niet onderdrukken ; hij had althans een gering spoor gevonden.

— Zijn de kleedkamers altijd afgesloten overdag ? vroeg hij.

— Welnee, mylord. Waarvoor ? Er valt maar heel weinig te stelen en in alle kamers zijn een paar kasten, die de artiesten kunnen afsluiten, als ze willen en waarin zij hun hebben en houden kunnen bewaren. U zult het niet geloven maar die mensen zijn onder elkaar zo eerlijk als goud. Denk u, dat het ooit voorkomt, dat zij elkaar bestelen ? Ze denken er niet eens aan !

— Hoe wist je, dat de behanger juist in de kamer van Bernadetti was geweest ? vroeg Raffles onverstoorbaar, zonder te letten op de uitweidingen van de praatgrage portier.

— Dat wist ik, mylord, omdat ik in alle kleedkamers even ben gaan kijken.

— Was er nieuw zeil in die kamer nodig ?

— Beslist niet.

— Wie had die behanger besteld ?

— Dat is meer dan ik weet, mylord. Ik denk haast de directeur.

— Ik dank je voor je inlichtingen, portier en nu zul je zeker wel toestaan, dat ik een kijkje achter de schermen ga nemen ?

— Zoals u wilt, mylord, maar de jongedame van het rek is er nog niet.

— Dat spijt mij, maar ik kwam eigenlijk niet voor haar, antwoordde Raffles, zonder dat er een spier van zijn gezicht vertrok.

Hij had zijn arm om de schouder van

Francis geslagen en deze bracht hem op zijn verzoek naar de kleedkamer, waar hij zich iedere avond met de oude goochelaar verkleedde.

Raffles ging dadelijk naar de kaptafel, trok de la open en haalde er een doos van dik, blauw papier uit, die hij op het tafelblad zette en open deed.

Er lagen ongeveer acht loodgrijze knikkers in.

Raffles nam er een op, liet hem aan de jongen zien en vroeg :

— Is die kogel van grafiet ?

De jongen nam hem aan, bekeek hem nauwkeurig en riep toen verschrikt uit :

— Welnee, mylord ! Dat is een loden kogel !

Hij rende op de doos toe, woog haar op de hand en riep :

— Het moeten allemaal loden kogels zijn. Hoe is dat mogelijk ?

— Dat zal gauw genoeg opgelost worden, mijn jongen, antwoordde Raffles ernstig. Wij zullen deze doos meenemen, wie weet hoe vlug wij haar nodig zullen hebben.

Francis begreep er blijkbaar helemaal niets van, maar hij was jong en hij hechtte niet al te veel betekenis aan het voorval.

Raffles had op zijn horloge gekeken en zei :

— Kom mee, Francis, wij hebben hier niets meer te zoeken en wij zullen eens naar de zaal gaan. Verwonder je over niets, binnenkort zul je wel begrijpen, waarom ik dit allemaal doe.

Even later stonden Raffles en Francis, na een verbindingsdeur te zijn door-

gegaan, aan het begin van de brede gaanderij, die in de vorm van een hoefijzer om de loges heen liep.

Het was pas kwart over zeven en er was nog niemand in de zaal.

Na enig zoeken had Raffles de ouvreuse gevonden, die zijn eigen loge bediende en die hem heel goed kende.

Hij drukte het meisje een geldstuk in de hand en zei :

— Vertel mij eens, kindlief, of je een goed geheugen hebt voor gezichten ?

— Dat geloof ik wel, mylord, antwoordde de ouvreuse verwonderd.

— Herinner je dan nog, wie er eergisteren bij mij in de loge zaten ?

Het meisje dacht even na en antwoordde toen, een beetje onzeker :

— Heel precies weet ik het niet meer, mylord. Ik meen mij wel te herinneren, dat er een oude dame met een mooi, jong meisje was en dan... stil eens...

— Kun je je dan soms herinneren, dat een heer, om iets over negen, haastig de loge verlaten heeft ?

— O ja, mylord, dat herinner ik mij heel goed, antwoordde de ouvreuse op levendige toon. Het was mijnheer Edward Humphrey.

Het was Raffles alsof hij plotseling een klap in het gezicht kreeg.

Edward Humphrey : E H !

De letters op de manchetknoop en ook die op het gouden medaljon van de kleine Francis.

— Ik dank je voor je inlichtingen, hier is nog een klein bewijs van mijn erkentelijkheid.

HOOFDSTUK VII.

DE BOETE

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij verliet onmiddellijk het Hypodrome-Teater weer, om achter de woonplaats van Edward Humphrey te komen.

De jongeman woonde met zijn vader in het West-End, in een deftige straat.

Humphrey had nog een zuster, die getrouwd was met de graaf van Bedford.

De voornaam van deze zuster was Eleonore en toen Raffles dit ontdekte, kreeg hij opnieuw een schok, want daar waren alweer de letters E H !

Men hoefde niet erg veel fantasie te hebben, om aan te nemen, dat het medaillon, dat de jongen droeg, van zijn moeder afkomstig was.

Langzamerhand begon Raffles de situatie duidelijk te worden.

Hij kon er niet langer aan twifelen : Francis moest de zoon zijn van Eleonore Humphrey.

Alleen dit verklaarde alles.

De vader van de jongen was uit zijn onderzoek gebleken, had nooit een sterke gezondheid gehad en was thans al 55 jaar.

De verdwijning van zijn zoon, op hele jeugdige leeftijd, een raadselachtig geval, dat indertijd heel wat opschudding teweeg had gebracht, had hem erg veel kwaad gedaan en zijn gezondheid geschokt.

Welnu, daar Francis de enige zoon

van lord Bedford was, zou zijn aange trouwde neef, als hij verder kinderloos bleef, de titel en het fortuin erven.

Daarom was het waarschijnlijk Edward Humphrey geweest, die indertijd de jongen had laten ontvoeren, misschien met het doel om hem te laten vermoorden.

Daarom had hij plotseling de loge verlaten, toen hij zo plotseling, zeven jaar later, zijn slachtoffer herkende.

Daarom was hij onder de vermoeding van een behanger het Hypodrome-Teater binnengedrongen en had hij verraderlijk de kogels van grafiet in de blauwe doos vervangen door loden.

Wel had Raffles over dit alles nog geen zekerheid, maar die zou hij zich verschaffen, dat nam hij zich beslist voor.

Het was al laat in de avond, toen hij naar het ziekenhuis ging en toestemming vroeg, nog enige woorden met Bonci te mogen wisselen.

Zo voorzichtig mogelijk vertelde Raffles de oude goochelaar, voorlopig zonder namen te noemen, alles, wat hij die dag had ontdekt.

Bonci had aandachtig toegeluisterd, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen en toen Raffles zijn verhaal uit had, vroeg hij :

— En hoe is de naam, mylord, van die schurk, die u er van verdenkt, dat hij een onschuldige jongen op zo 'n af-

schuwelijke manier van het leven heeft willen beroven ?

— Zijn naam is Edward Humphrey.

Bij het horen van die naam uitte Bonci een luide kreet en viel, bleker dan het laken van zijn bed, in de kussens te rug.

Langzaam openden zich de ogen van Bonci weer, die vol brandende tranen stonden.

Met moeite hief hij zich op een elleboog op en toen kwam het op schorre toon over zijn droge lippen :

— Misschien bestaat hier een naam-overeenkomst, een toevallige overeenstemming, mylord, maar als dat niet het geval is, dan is die man, dan is die moordenaar de zoon van mijn eigen vrouw, die mij lange jaren geleden verliet om Henry Humphrey te volgen.

Raffles kon een kreet van verbazing en ontsteltenis niet onderdrukken.

— Wat ? riep hij uit. Zijn vader was dus de man, die uw leven verwoestte ? Hij was het die u bedroog en uw vrouw en uw geld roofde ?

— Inderdaad, antwoordde Bonci dof.

Raffles was opgesprongen.

Zijn ogen fonkelden en zijn stem had een harde klank, toen hij zei :

— Wij moeten zekerheid hebben. Die schurken moeten gestraft worden. En Harris, die nog altijd in de gevangenis te Milaan zit en wel gauw op vrije voeten zal komen, daar zijn straftijd bijna om is, kan ons die zekerheid verschaffen. Hij is de man geweest, die de kleine Francis bij zich had, tot u de jongen onder uw hoede nam. Ik vertrek zonder een ogenblik te verliezen naar Milaan en als ik terug ben dan zal het recht boven drijven, dat verzeker ik. Mijn sekretaris, mijnheer Brand, zal intussen de jongen scherp bewaken, want het is

niet gezegd, dat Edward Humphrey zijn pogingen niet zal herhalen.

Een ogenblik later was Raffles vertrokken, en na Brand de nodige instructies te hebben gegeven, stak hij, in gezelschap van Henderson, die de snelste auto zou besturen, die Raffles tot zijn beschikking had, nog diezelfde nacht 't Kanaal over.

Hij reisde als het ware, na in Parijs te hebben overnacht, aan een stuk door naar Milaan en ging, daar gekomen, direct naar de gevangenis, waar Harris zat voor de doodslag op zijn vrouw.

Een uur later wist Raffles alles.

Zeven jaar geleden was Harris met een reizend circus in Engeland en daar maakte hij kennis met Edward Humphrey, die toen ongeveer dertig jaar was en die hem een grote som geld aanbod, als hij wilde zorgen, dat de jongen, die hij hem in handen zou spelen, binnen korte tijd van het wereldtoneel verdween...

Harris had het echter nooit over zijn hart kunnen krijgen, de jongen te doden, van wie hij overigens niets anders wist, dan dat hij afkomstig moest zijn uit een aanzienlijk geslacht.

Hij wist zich echter nog heel goed het gezicht te herinneren van de man, die hem de vreselijke opdracht gaf en zou hem beslist op het eerste gezicht herkennen.

Deze hele bekentenis werd op schrift gesteld, behoorlijk gezegd en door Harris en de directeur van de gevangenis ondertekend.

Voorzien van dit stuk, en nadat hij de berouwvolle misdadiger beloofd had, hem in de toekomst niet aan zijn lot te zullen overlaten, aanvaardde Raffles dadelijk weer de terugreis.

Vijf dagen nadat Raffles uit Londen vertrokken was, omstreeks negen uur in de ochtend, stond de grote snelle auto weer stil voor het huis in de Cromwell Street.

Hij ging direct naar de bibliotheek,

waar hij Brand vond en hoorde van z'n vriend, dat de beide Humphrey's, vader en zoon, zich nog altijd in Londen bevonden en in het hetzelfde huis woonden.

En zo ging Raffles direkt naar de oude man, in gezelschap van Francis, en hij vond hem in een van de prieelen van de tuin, waar hij zich in het zonnetje koesterde, in gedachten verzonken en blijkbaar zo goed als helemaal hersteld.

Hij stond haastig op om Raffles te begroeten, drukte de jongen ontroerd aan zijn borst en vroeg toen :

— Welnu, mylord, hebt u zekerheid ?

— Ja, beste Bonci, het is gegaan zoals ik dacht en in mijn binnenzak zit het bewijs van de schuld van Edward Humphrey. Harris is, wanneer het nodig is, bereid, om alles onder ede voor de rechtbank te bevestigen.

— Laten wij dan geen tijd meer verliezen, mylord, en dadelijk de beide schurken ter verantwoording roepen. Wij kunnen de jongen meenemen, wanneer u het goed vindt.

— Dat had ik óók willen voorstellen, Bonci, zei Raffles. Maar voelt u zich werkelijk sterk genoeg om deze nieuwe ervaring te doorstaan ?

— O ja, mylord, ik voel mij net zo sterk als veertig jaar geleden.

Francis had vol verbazing naar dit gesprek geluisterd, waarvan hij absoluut niets begreep.

Raffles streek hem over het blonde haar en zei op vriendelijke toon :

— Er zal een grote verandering in je leven plaats grijpen, mijn jongen, maar wat er ook gebeuren mag, bedenk dat je aan deze man hier heel veel verschuldigd bent.

Voor de jongen iets had kunnen zeggen, had Raffles hen meegenomen en een ogenblik later zaten zij in de grote auto, die na een half uur rijden stopte voor een groot huis in het West-End.

Van de conciërge hoorde Raffles, dat Humphrey met zijn vader enige ruime appartementen op de tweede verdieping bewoonde.

Zij beklommen de trappen en op hun bellen werd de deur geopend door een bediende, die enigszins verbaasd vroeg, wat zij wensten.

— Je meester is toch thuis ? vroeg Raffles.

— Dat wel, mijnheer, maar mijnheer ontvangt nooit voor de lunch.

— Dan moet hij in dit geval maar eens een uitzondering maken, antwoordde Raffles kalm. Zeg hem, dat Lord William Aberdeen hem dringend wil spreken over een ernstige aangelegenheid.

De knecht veranderde dadelijk als 'n blad aan een boom, liet de twee mannen met de jongen buigend binnen en bracht hen naar de fraai gemeubileerde ontvangkamer, om het bezoek van Zijne Lordschap te gaan aankondigen.

Een ogenblik later ging de deur open en op de drempel verscheen een man van omstreeks vijfenzestig jaar, met een volkomen kaal hoofd, rood omrande ogen en een vaal, met rimpels doorploegd gezicht.

Vóór Raffles het verhinderen kon, stond Bonci vlak voor hem, met dreigend gebalde vuisten en sissend kwam het van zijn lippen :

— Herken je mij, Henry Humphrey ? Herken je mij ?

De oude man deinsde terug, alsof hij een spook zag en drukte de hand op het hart.

Hij sperde zijn ogen zo ver mogelijk open en stamelde :

— Bonci, jij ?

— Ja, ik ! riep Bonci. Veertig jaren zijn er verlopen, maar er is nog een rechtvaardigheid. Ik wist wel dat de hemel het niet zou toelaten, dat een schurk als jij ongestraft zou blijven.

Op dit ogenblik kwam een man van bijna veertig jaar binnen, met een smal, bleek gezicht, die sprekend op zijn vader leek en verwonderd en nijdig uitriep :

— Wat moet dat betekenen ?

— Dat zult u direkt horen, mijnheer Humphrey, klonk de heldere stem van Raffles.

Hij trad terzijde en nu stond de jon-

gen in het volle licht.

Edward Humphrey, die de jongen nu pas zag, deinsde terug, alsof een giftige slang zich voor hem oprichtte en verbleekte zichtbaar.

Zijn blikken vlogen naar Raffles, die hem verachtelijk opnam en eindelijk kon hij stamelen :

— Wat heeft dat allemaal te betekenen ? Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, mylord ?

— U hebt mijn bezoek te danken aan uw eigen misdaden, Edward Humphrey, antwoordde Raffles hard. Zij hebben u achterhaald en u zult u gereed moeten maken om uw straf te ondergaan. Deze man, Bernarde Bonci en ik, Lord William Aberdeen, beschuldigen u ervan, dat u deze jongen, Francis, graaf van Bedford, naar het leven hebt gestaan. Wij beschuldigen u ervan, dat u nog pas een week geleden in het Hypodrome-Teater deze knaap hebt willen vermoorden.

Edward was vaalbleek geworden en fluisterde schor :

— Bewijzen ! U praat wartaal ! De bewijzen !

— De bewijzen heb ik in mijn binnenzak : een gezegelde verklaring van Tom Harris, de dierentemmer, die gij had opgedragen, de kleine lord Bedford uit de weg te ruimen, zodat u zelf zijn titels en rijkdommen zoudt kunnenerven.

Humphrey wilde iets zeggen, toen een schorre kreet allen verschrikt naar

Henry Humphrey deed omzien. Het volgende ogenblik viel hij voorover en bleef stil liggen. Hij was dood. Een be-roerte had een einde aan zijn leven gemaakt.

Raffles wendde zich tot de jonge Humphrey, die met starre blik naar het lijk van zijn vader keek en zei op koele toon :

— Wij geven u een half uur tijd, om u bij de politie aan te melden. Is die tijd verstreken en hebt u het nog niet gedaan, dan... zult u zelf de gevolgen moeten dragen. Uw opzet is mislukt ; deze jongen zal morgen al in zijn rechten hersteld zijn. Kom, mijnheer Bonci, wij hebben hier niets meer te zoeken.

Hij had zijn arm beschermend om de schouder van de jongen geslagen en allen verlieten het vertrek, terwijl Humphrey hen met wezenloze blik, doodsbleek nakeek.

Maar juist toen de bediende de deur voor hen opende, trof de klank van een korte, scherpe knal hun oor.

Raffles en Bonci wisselden een veelbetekenende blik met elkaar en de eerste zei op ernstige toon :

— De lafaard heeft zichzelf al gevon-nist ; de aardse rechter kan hem niet meer straffen.

Reeds twee dagen later was Francis, graaf van Bedford, bij zijn ouders terug, die hete tranen van vreugde schreiden. Maar de oude Bonci is tot zijn dood toe de vriend van de kleine edelman gebleven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

PERZISCHE JUWELEN

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit



Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1^e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :